



Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 Пж 897/19
27.02.2019. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Младена Николића, као председника већа и судија Драгољуба Јанковића и Александре Поповић, као чланова већа, у парничном поступку тужиоца СТЕЧАЈНА МАСА Предузећа за путеве Београд а.д. – у стечају, Београд, ул. Видска бр. 24, кога заступа Љиљана Боровић, адвокат из Београда, ул. Сарајевска бр. 18, против туженог „ТЕРНА“ S.A. из Грчке са МБ 56330/01/б/0506 (08), Огранак „ТЕРНА“ S.A. Serbia, Београд, ул. Господар Јованова бр. 5, кога заступа Драган Крстић, адвокат из Враћа, ул. Цара Душана бр. 12б, ради дуга, вредност предмета спора 4.822.238,14 динара, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Привредног суда у Београду 25 П 4239/16 од 29.05.2017. године и жалби тужиоца изјављеној против решења Привредног суда у Београду 25 П 4239/16 од 27.11.2018. године, у седници већа одржаној 27.02.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I УКИДА СЕ пресуда Привредног суда у Београду 25 П 4239/16 од 29.05.2017. године и предмет враћа првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Београду 25 П 4239/16 од 27.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 25 П 4239/16 од 29.05.2017. године у ставу I изреке укинута је решење о извршењу на основу веродостојне исправе 6 Ив 8098/15 од 08.12.2015. године у обавезујућем делу у целости, у ставу II изреке одбијен је тужени захтев којим је тужилац предложио да суд обавезе туженог да плати тужиоцу износ од 4.822.238,14 динара на име главног дуга са законском затезном каматом и то: на износ од 2.466.314,31 динара почев од 20.05.2015. године до исплате, на износ од 206.032,20 динара почев од 21.05.2015. године до исплате, на износ од 360.664,39 динара почев од 25.05.2015. године до исплате и на износ од 1.789.227,84 динара почев од 31.05.2015. године до исплате, док је ставом III одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Решењем Привредног суда у Београду 25 П 4239/16 од 27.11.2018. године утврђен је прекид поступка по жалби.

Тужилац је изјавио дозвољену и благовремену жалбу против првостепене пресуде због свих законом прописаних разлога. У жалби наводи да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о

парничном поступку, истичући да је изрека пресуде противречна сама себи и разлозима пресуде и да се ова повреда састоји у томе што суд у побијаној пресуди наводи да тужилац у току расправе није спорио дозвољеност самог пребијања, а из саме тужбе и свих записника произилази управо супротно, те да је суд на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право из члана 83. Закона о стечају. Предлаже да другостепени суд преиначи првостепену пресуду тако што ће усвојити тужбени захтев у целости и обавезати туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Тужилац је изјавио дозвољену и благовремену жалбу против решења од 27.11.2018. године истичући да суд није имао законског основа да прекине поступак у овој правној ствари.

Тужени дозвољеном и благовременом жалбом побија наведену пресуду у погледу одлуке о трошковима поступка.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца основана.

Основано се жалбом тужиоца указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, будући да пресуда има недостатака због којих се њена правилност за сада не може испитати.

Према стању у списима, правни претходник тужиоца, као добављач, и тужени, као извођач радова, закључили су 05.09.2013. године Уговор о снабдевању дробљеним каменим материјалом. Закључно са 17.10.2014. године тужени је на име уговорне обавезе авансно уплатио правном претходнику тужиоца укупан износ од 10.352.661,16 динара. Дана 03.06.2015. године поднет је предлог за отварање стечајног поступка над тужиоцем. Дана 07.08.2015. године тужилац је туженом за испоручену робу фактурисао износ од 8.306.510,64 динара. Дана 08.12.2015. године у извршном поступку 6 Ив 8098/15 донето је решење о извршењу којим је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 7.194.648,58 динара. Решењем Ст 194/15 од 03.12.2015. године отворен је поступак стечаја над тужиоцем. Дана 25.12.2015. године прекинут је извршни поступак 6 Ив 8098/15. У финансијској картици тужиоца од 17.02.2016. године констатовано је да је остало за повраћај више уплаћеног аванса туженом у износу од 4.822.238,14 динара, да је наведени износ предложен за компензацију са потраживањем тужиоца према туженом у износу од 7.194.648,58 динара, те да би остатак дуга туженог према тужиоцу након компензације износио 2.372.410,44 динара. Дана 26.02.2016. године тужени је пријавио потраживање у стечајном поступку Ст 194/15 над тужиоцем у износу од 4.822.238,14 динара, те је у истој пријави поднео и изјаву о пребијању за наведени износ. Дана 20.05.2016. године извршни поступак 6 Ив 8098/15 је настављен, те је у истом донето решење од 20.06.2016. године у којем је утврђено да је решење о извршењу од 08.12.2015. године постало правноснажно у делу који се односи на наплату износа од 2.372.410,44 динара, те да се исто ставља ван снаге у делу у коме је одређено извршење ради наплате износа од 4.822.238,14 динара и да се поступак у наведеном делу наставља као поводом приговора против платног налога, на основу чега је у овом делу поступак као парнични настављен 17.08.2016. године под бројем П 4239/16. Дана 24.10.2016. године спроведена је принудна наплата по решењу о извршењу са рачуна туженог на рачун тужиоца у износу од 2.372.410,44 динара. Дана 17.11.2016. године стечајни управник тужиоца признао је потраживање туженом у износу од 4.822.238,14 динара, а одбио предлог туженог за пребијање у овом износу јер за исто нису испуњени услови према Закону о стечају. Дана 14.01.2017. године тужени је у овом парничном поступку П

4239/16 изјавио приговор ради пребијања за износ од 4.822.238,14 динара са законском затезном каматом почев од 17.10.2014. године до исплате. Дана 24.01.2017. године суд је у поступку стечаја над тужиоцем Ст 194/15 донео закључак о листи утврђених и оспорених потраживања којим је туженом признато потраживање у износу од 4.822.238,14 динара у трећем исплатном реду и одбијен предлог за пребијање јер нису испуњени услови према Закону о стечају. Првостепени суд затим доноси побијану пресуду од 29.05.2017. године, против које тужилац и тужени изјављују жалбе, да би Привредни апелациони суд у току поступка одлучивања по жалби утврдио да је дана 02.08.2017. године у Агенцији за привредне регистре у регистру стечајних маса регистрована стечајна маса Предузећа за путеве Београд а.д. – у стечају, и у том смислу вратио списе П 4239/16 првостепеном суду, који је потом 27.11.2018. године донео решење којим се утврђује прекид поступка по жалби, против којег је тужилац изјавио жалбу, да би првостепени суд потом донео решење од 17.01.2019. године којим се наставља поступак по жалби у овој правној ствари.

По спроведеном доказном поступку, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца за исплату укупног износа од 4.822.238,14 динара са законским затезним каматама на појединачне износе, применом одредби чланова 336. и 337. Закона о облигационим односима и чланова 82. и 83. Закона о стечају, налазећи да је основан приговор пребијања истакнут од стране туженог.

По налажењу Привредног апелационог суда, основано тужилац у жалби указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, те да има недостатака због којих се не може испитати.

Првостепени суд у образложењу побијане одлуке закључује да је приговор ради пребијања туженог основан. За такав закључак првостепени суд даје образложење да стечајни поверилац има право на одговарајућу судску заштиту која укључује и приговор пребијања у односу на потраживање стечајног дужника, па како су се стекли услови да се међусобна потраживања тужиоца и туженог пребију, првостепени суд налази да је тужени давањем предметне изјаве о пребијању у стечајном поступку поступио сагласно одредби члана 82. став 2. Закона о стечају и није изгубио право на пребијање.

Из напред наведеног Привредни апелациони суд налази да је првостепени суд пропустио да о компензационом приговору туженог одлучи у изреци побијане пресуде, због чега је изрека пресуде неразумљива и у супротности са разлозима пресуде, што је био разлог за њено укидање.

Одредбом члана 355. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да изрека пресуде садржи одлуку суда о усвајању или одбијању захтева који се тичу главне ствари и споредних тражења и одлуку о постојању или непостојању потраживања истакнутог ради пребијања (члан 359. став 3). Чланом 359. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ако је у пресуди одлучено о потраживању које је тужени истакао приговором ради пребијања, одлука о постојању или непостојању овог потраживања постаје правноснажна.

Из цитираних законских одредби произилази да изрека пресуде мора да садржи одлуку о постојању или непостојању потраживања истакнутог ради пребијања, односно изреком пресуде мора јасно да буде дефинисан захтев који у овом случају представља компензациони приговор туженог истакнут у парничном поступку поднеском од 14.01.2017. године. Компензациони приговор је материјалноправни приговор и представља један од начина престанка потраживања, па је суд дужан да претходно у изреци пресуде одлучи о основаности компензационог приговора. Уколико суд одлучи да компензациони приговор није основан, онда одлучује о тужбеном захтеву, јер од основаности компензационог приговора зависи основаност тужбеног захтева. Уколико

суд утврди да постоји потраживање истакнуто у компензационом приговору, тада би се стекли услови за пребој међусобних потраживања.

У поновном поступку првостепени суд ће, имајући у виду примедбе из овог решења, поновном оценом већ изведених доказа и по потреби извођењем других доказа, донети нову одлуку у погледу тужбеног захтева и приговора ради пребијања истакнутог у овом поступку 14.01.2017. године. За своју одлуку даће јасне, образложене и довољне разлоге о основаности и висини потраживања туженог према тужиоцу, као и о основаности и висини потраживања тужиоца према туженом. На тако утврђено чињенично стање првостепени суд ће правилно применити материјално право, тако што ће ценити да ли су испуњени услови за пребој међусобних потраживања у смислу чланова 336. и 337. Закона о облигационим односима, узимајући у обзир и чланове 82. и 83. Закона о стечају, те околност да је потраживање туженог признато у стечајном поступку над тужиоцем, након чега ће донети нову и на закону засновану одлуку и посебно водећи рачуна да у изреку пресуде унесе и одлуку о основаности или неоснованости компензационог приговора.

Из свих изнетих разлога, Привредни апелациони суд је применом члана 391. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу I изреке решења.

Како је укинута одлука о главној ствари, укинута је и одлука о трошковима поступка, будући да она зависи од одлуке о главној ствари, па ће првостепени суд након одлуке о главној ствари донети одлуку о трошковима поступка на основу чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку.

С друге стране, неоснована је жалба тужиоца изјављена против решења од 27.11.2018. године, будући да је првостепени суд правилном применом одредбе члана 222. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку донео побијано решење, па је другостепени суд применом одредбе члана 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу II изреке решења.

МН/МВ/ЦМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА

Младен Николић, с. р.

За тачност отправка

